

ရွှေသွေး

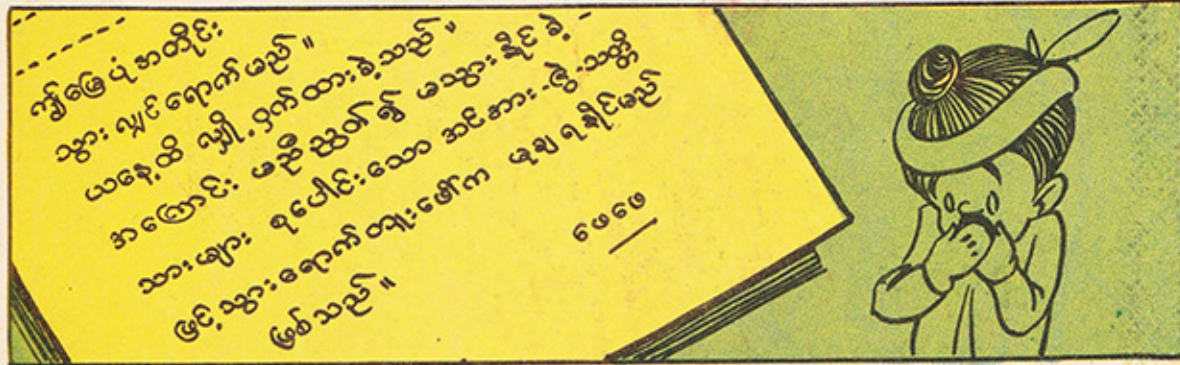
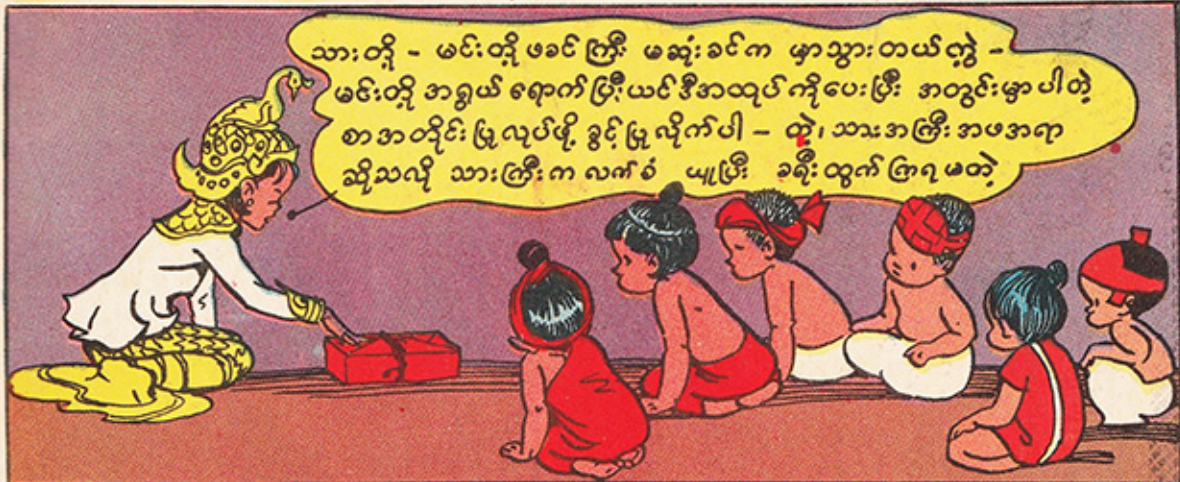
ဂျာနယ်

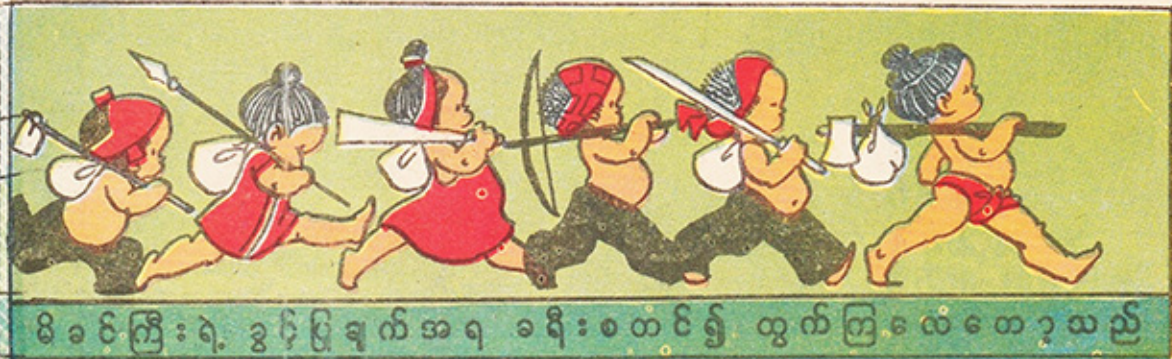
ရွှေတေးကြီး
ဖူးချို
ဦးအကြည်

အတွဲ - ၁။

အမှတ် - ၅။

၁ - ၂ - ၆၉

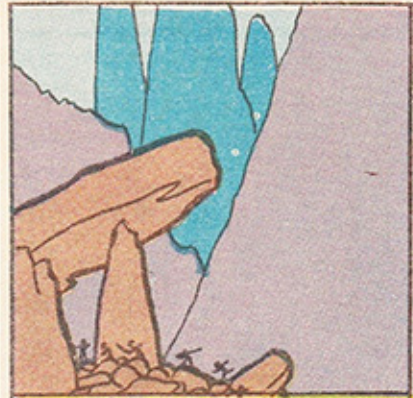

မိခင်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ ခရီးစတင်၍ ထွက်ကြလေတော့သည်

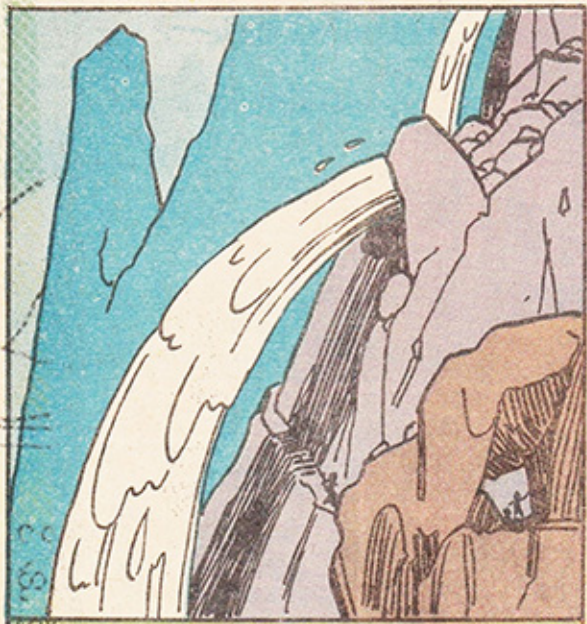

ဟိုး ရှေ့က
တောင်သုံးလုံး
ကို ဖွားရမယ်

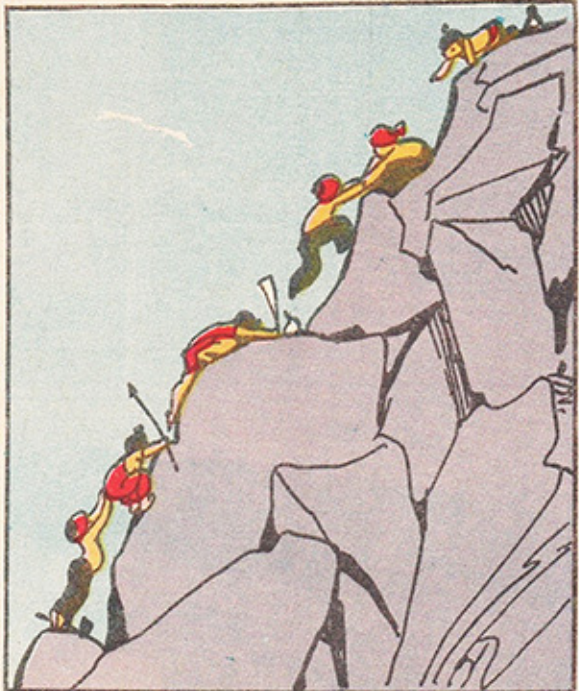
၅-ရက် ခရီးခန့် ခရီးဆက်သော် တောင်လက်ညှိုး
ဖိုခ နောက်ဆိုင်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

တောင်နား ရောက်လေလျှင်
သစ်ပင် မရှိသော ကျောက်ခဲ
လမ်းများကို ဖြတ်ကျော်၍ --

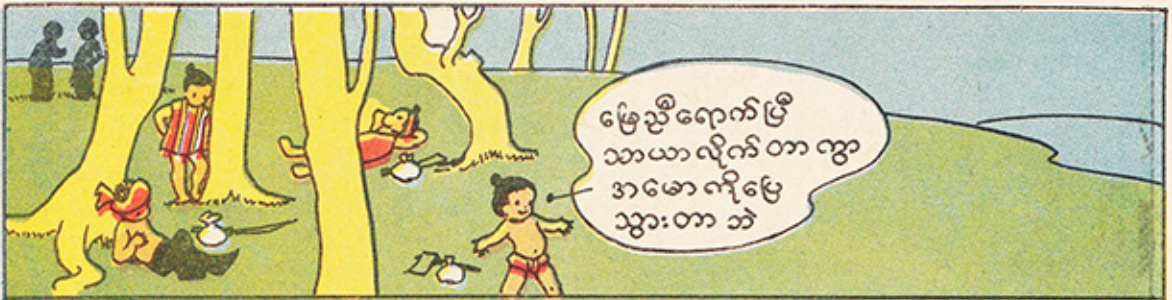

ရေတံခွန် ထုံးဆင့်အောက်မှ ဖြတ်ပြီး
တောင်ထိပ်သို့-

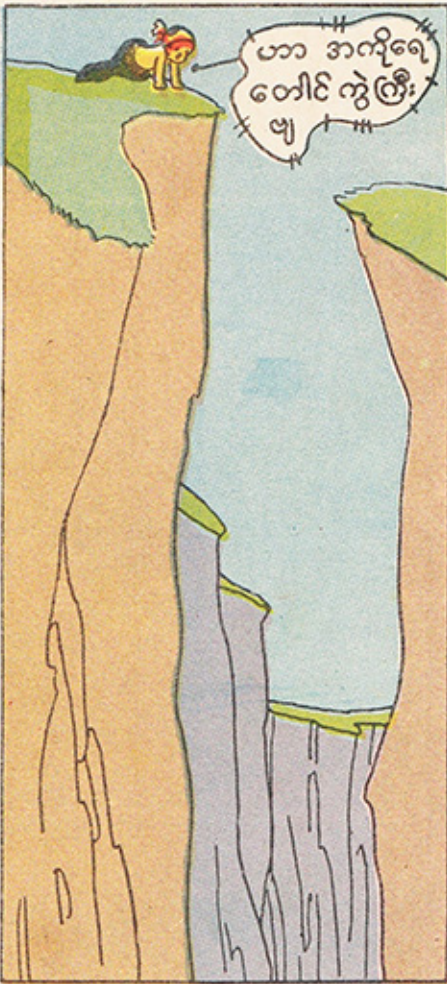
ခဲ ရာ ခဲ ဆစ် ထက် ရ ပြန် ပြီး နောက်-

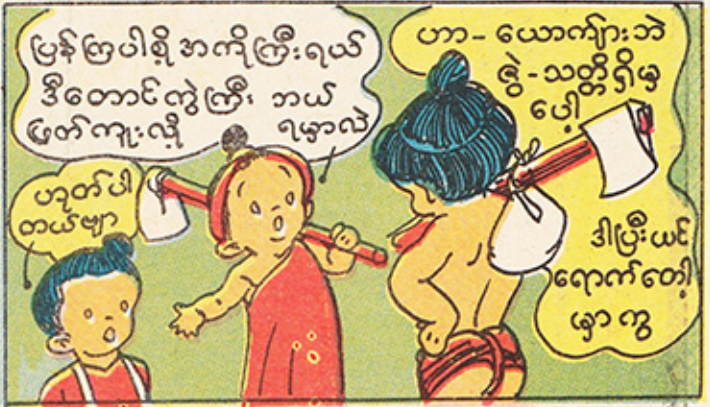

မြေညီရောက်ပြီ
သာယာလှိုက်တာကွာ
အမောကိုမြေ
သွားတာသဲ

မြေနီ မျက်ခင်းတွေ သော် စိတ်ထက်သာရာရပြီး စခန်းချကြလေ့ဆွယ်

ဟာ အကိုရေ
တောင်ကွဲကြီး
ဗျ

မြန်ကြပါစို့ အကိုကြီးရယ်
ဒီတောင်ကွဲကြီး ဘယ်
ဖော်ကျူးလို့ ရမှာလဲ

ဟာ - ယောက်ျားသဲ
ရွဲ - သတ္တိရှိမှ
ပေါ့

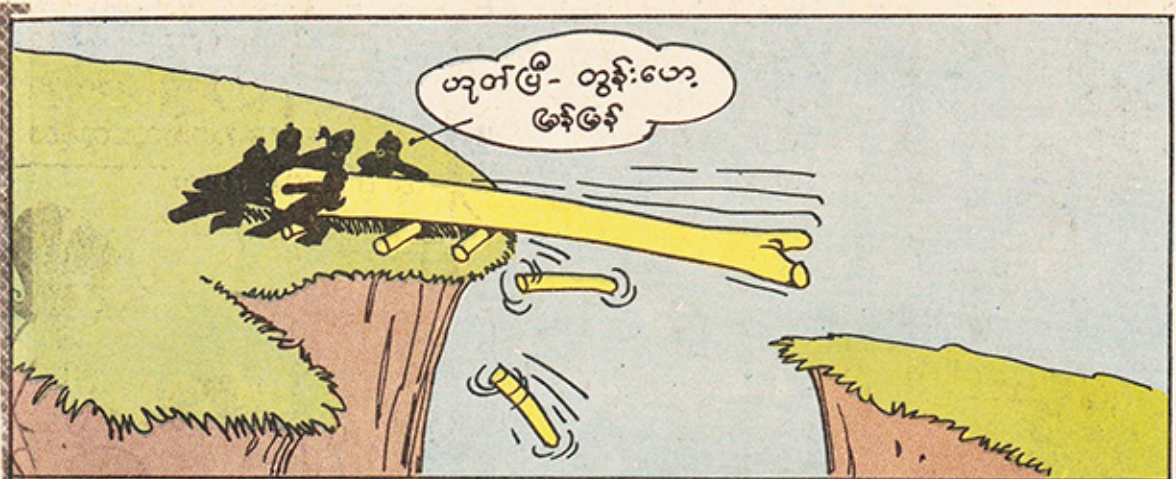
ဒါပြီးယင်
ရောက်တော့
မှာကွ

နို့သာ ညီညီ ညာညာ
လုပ်အားပေး ယင်-ရပါ
တယ် - အကိုကြီး
ပြောသလိုသာ
လုပ်စမ်းပါ -
ဝီရိယကြီးတဲ့
လူများဟာ
ဆုကြီးများကို
ရတတ်တယ်ကွဲ

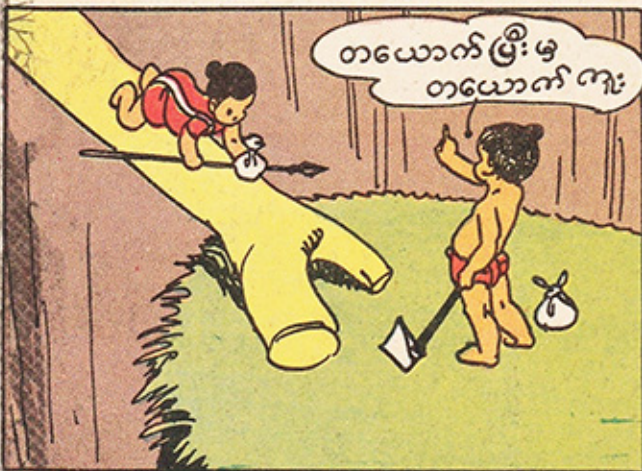

မြောင့်စင်းသော
သစ်ပင်တပင်ခုတ်လှဲ
စေ၍ အစီအစဉ်များ
ကို ပြောပြပြီးနောက်

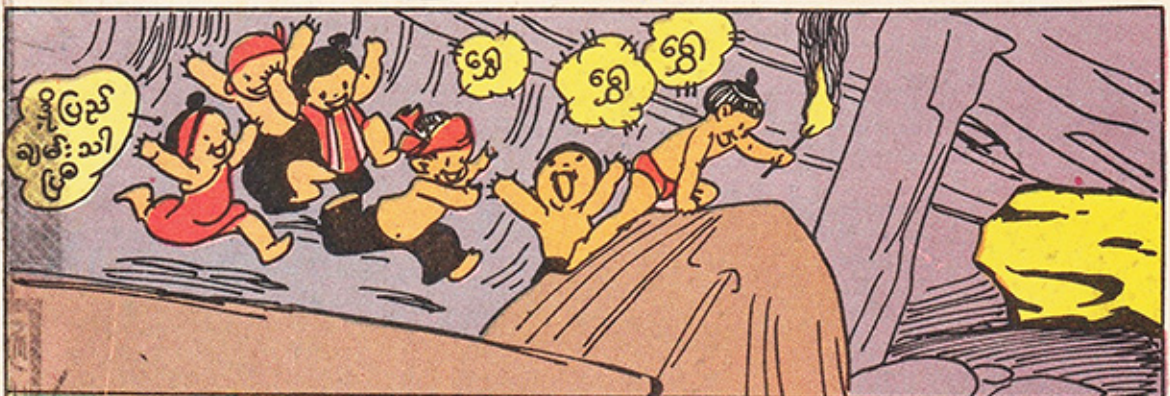
သစ်တုံးငယ်များကို ခု၍ အရှိန်နှင့် တွန်းသော် သစ်ပင်ကြီးသည် တန်တားကဲ့သို့ တဖက် တောင်စောင်းတွင် မေးတင်နေ၏။

ထိုအခါမှ သတိကြီးစွာနှင့် တယောက်ပြီး တယောက် ကူးကြလေသည်။

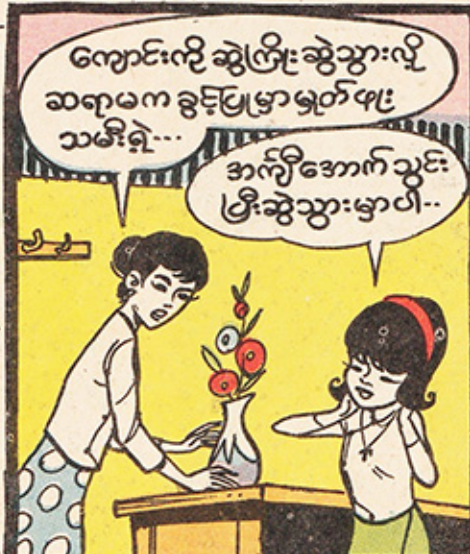
အနည်းငယ် သွားမိသော် တောင်စောင်း၌ ဂူတခုကို တွေ့ရလေသည်။

ဂူကြီးထဲဝင်မိသော် မီးရှောင်အောက်၌ ဝင်းဝင်းလက်လက် ရွှေကြောကြီးကို တွေ့ရလေတော့သည်။

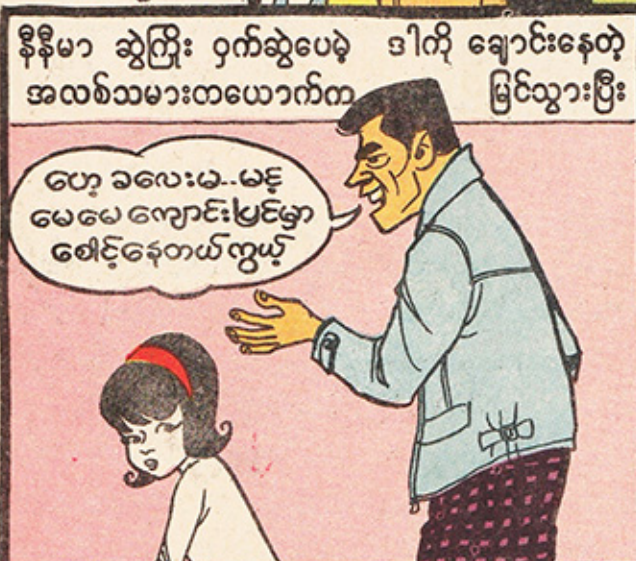
ဝေ...
ခဲခဲခဲ
 ဆွဲ

ကျောင်းကို ဆွဲပြီး ဆွဲသွားလို့ ဆရာမက ခွင့်ပြုမှာမှတ်ဖူးသမီးရဲ့...
 အကိုအောက်သွင်း ပြီးဆွဲသွားမှာပါ..

ကျောင်း ရောက်တဲ့အခါ နီနီမာကလေးဟာ ဆွဲပြီး ကျပျောက်မှာ စိုးလို့ တခြားကျောင်းသူတွေနဲ့အတူ ဝင်မကစားရဲဘူး

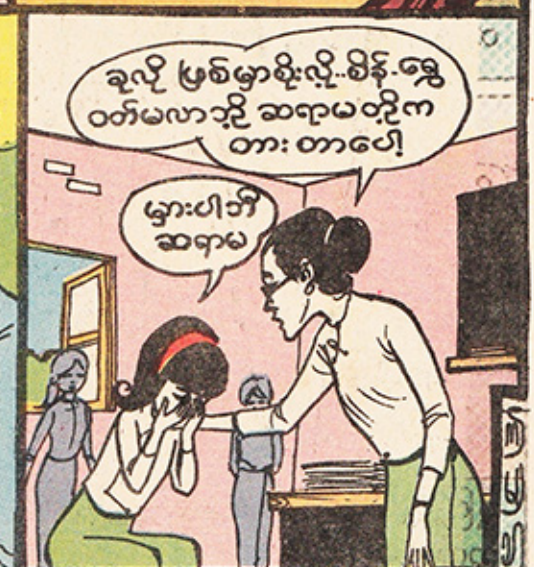
နီနီမာ ဆွဲပြီး ဝှက်ဆွဲပေမဲ့ ဒါကို ချောင်းနေတဲ့ အလစ်သမားတယောက်က မြင်သွားပြီး
 ဟေ့ ခလေးမ..မန့် မေမေ ကျောင်းပြင်မှာ ဖေါင့်နေတယ်ကွယ်

ငါ့ရဲ့ သုံးဘီးကားနဲ့ လာတာ.. ဟိုဒေါင့်နားမှာကွယ်.. လာ.. လာ..

ကျောင်းပြင် လူရှင်းတဲ့နေရာ ရောက်တာနဲ့ ဆွဲပြီး ကို အတင်း ဖြုတ်ယူပြီး ပြေးပါလေရော
ဟေ့

ခုလို ဖြစ်မှာမို့လို့.. မိန့်.. ခွေတ်မလာဘို့ ဆရာမတို့က တား တာပေါ့
 မှားပါတီ ဆရာမ

ယခင်အပတ်မှ အဆက်

အ တာ တို့ သည် နောက် တနေ့ နံနက်စောစောတွင် ဗန်းမော် ဈေးထဲ ရောက် နေ ကြ သည်။ ဗန်းမော်မှ ကျောင်း ဆရာဦးလှဖေနှင့် ဦးဟုတ်ကြည် တို့က လမ်းပြလုပ်သည်။ ဈေး ထဲတွင် ရှမ်း၊ ရှမ်းတရုတ် စသော တိုင်းရင်းသား များကို တွေ့ရ သည်။ ရှမ်း တရုတ် အစားအ စာတမျိုး ဖြစ်သော မြီးရှေ့ကို အတာတို့လူစု အတော်ပင် ခံ တွင်းတွေ့ကြလေသည်။

နေမမြင့်မီမြို့တပတ်လျှောက် ကြည့်ရန် ဈေးမှ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ ဗန်းမော်မြို့သည် ရောဝ တီမြစ်၏ အရှေ့ဖက်ကမ်းတွင်ရှိ သည်။ မြို့အလျား လေးမိုင်ခန့် ရှိသည်။ မြို့၏ မျက်နှာပြင်မှာ

ညီညာ ပြန့်ပြူးခြင်း မရှိ။ လျှို များ၊ ချောက်များ၊ တောင် ကုန်း၊ တောင်ပူစာငယ်များဖြင့် အနိမ့်အမြင့် များလှသည်။ မြို့ နေလူထုတွင် မြန်မာထက် တ ရုတ်-မြန်မာ ကပြားက ပိုများ သည်။ နေအိမ် များကလည်း အများစုမှာ တရုတ်ဆန်သည်။ ထိုအချက်ကို အပွဲဝင်များက ထင်မြင်ချက် ပေး ကြ သ ဖြင့် ဆရာဦးလှဖေက ဤသို့ ပြောပြ လေသည်။

“ဗန်းမော်ဟာ တရုတ်နယ် စပ်နဲ့ မိုင် ၅၀ ကျော်လောက်ဘဲ ဝေးတယ်။ ကုန်းကြောင်း၊ ရေ ကြောင်းနဲ့ သွားလို့ရတယ်။ ခင် ဗျားတို့ မြစ်ကြီးနားက အလာ မှာ ဗန်းမော်ရောက်ခါနီး မြို့သစ် ဆိုတဲ့ ရွာ နား မှာ ဖြတ် ခဲ့ တဲ့ ချောင်းကြီးဟာ တပိန်မြစ်ပေါ့။

တရုတ်ပြည် ယူနန်နယ်ဖက်က လာပြီးတော့ ရောဝတီထဲ စီးဝင် တဲ့မြစ်လေ။ အဲဒီမြစ်ကြောင်း နဲ့ တရုတ်နယ်စပ်ကို ရောက်နိုင် တယ်။ ဒါကြောင့် ဗန်းမော် ဟာ ရှေးရှေးက တရုတ်နယ်စပ် နဲ့ ကုန်သွယ်မှုအတွက် အင်မ တန် အရေးပါတယ်။ နိုင်ငံရေး အားဖြင့်လဲ အရေး ပါ တယ်။ အင်း ဝ ခေတ်၊ ကုန်းဘောင် ခေတ် လောက် က အင်မတန် စည်ကားတဲ့မြို့ကြီးပေါ့။ တရုတ် ပစ္စည်း၊ တရုတ် အစား အ သောက်အတွက် နာမယ်အလွန် ကြီးခဲ့တယ်။ တရုတ် ကုန်သည် ကြီးတွေလဲ အလွန်ဩဇာကြီးခဲ့ တဲ့မြို့ဘဲ။ နောက် ဗြိတိသျှတွေ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းတဲ့ခေတ်မှာ မြို့အထိနာသွားတယ်။ အဲဒီက စပြီးတော့ အရင်ကလို ပြန်ပြီး မစည်တော့ဘူး”

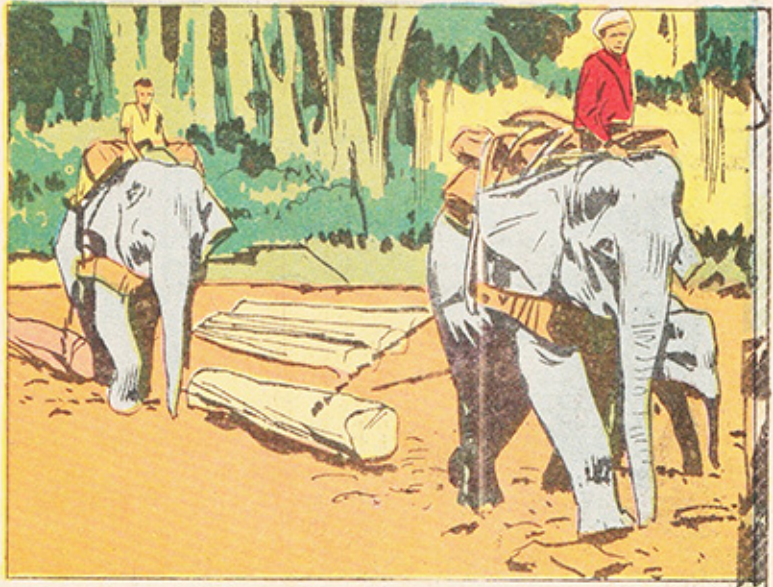
“ဘာဖြစ်လို့ အထိ နာတာ လဲဆရာ” ဟု အတာက မေး သည်။

“ဒီလိုကဲ့ မြစ်ကြီးနားတို့ ဗန်း မော်တို့ တဝိုက်ကို ဗြိတိသျှတွေ သိမ်းတဲ့အခါ မြန်မာတွေ ရှမ်း တွေနဲ့ ကချင် အနွယ်ဝင်တွေ ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံခဲ့ကြ တယ်။ ဗန်းမော်နဲ့ ဆဒိုးတို့ ဆမားတို့ဆိုတဲ့ ဒေသ တွေမှာ တိုက်ပွဲတွေ တော်တော် ပြင်း ထန်ခဲ့တယ်။ ဗြိတိသျှတွေဟာ ဒီဒေသ တဝိုက်ကို တော်တော် တိုက်ယူရတယ်။ သူတို့လဲ အထိ နာ ၊ တိုင်းရင်းသားတွေဖတ်က

လဲ အထိနာ၊ ဗန်းမော် မြို့လဲ တော်တော်ပျက်ခဲ့တယ်။ ဗြိတိ သူခေတ်မှာခရိုင်မြို့ကြီးဖြစ်လာ ပေမဲ့ ရှေးကလောက် ပြန်ပြီး တော့ မစည်တော့ဘူး။ ၁၉၃၈ ခုနှစ် တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီး ဖောက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဗန်းမော်နဲ့ တရုတ်နယ်စပ် ဆက် သွယ်မှုဟာလဲ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စင်စစ်တော့ ဗန်း မော်ဟာ ရှမ်းအဆက်ပါ။ နာ မယ်ကလဲ ရှမ်းဘဲ။ အခုမြို့က မြို့ သစ်၊ ရှေးက ရှမ်းမင်းဆက်တွေ တည်ခဲ့တဲ့ ဗန်းမော်မြို့ဟောင်း ဟာ တပိန်မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ ရှိ ပါတယ်”

ထိုနောက် ဆရာဦးစိုးလွင်က ဗန်းမော်ခရိုင် အတွင်းရှိ စီးပွား ရေး လုပ်ငန်းများ အကြောင်း မေးမြန်းသည်။ ဦးဟုတ်ကြည် က လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးကို အဓိက လုပ်ကိုင် ကြကြောင်း၊ မြစ်ဝှမ်းတလျှောက် မြေနိမ့်လွင် ပြင်များ၌ ဆန်စပါး၊ မြေပဲ၊ ကြံ၊ ဆေး စသည်တို့ကို စိုက်ပျိုး ကြ ကြောင်း၊ တောင်ပေါ် ဒေသ များမှ လှေကားထစ် စိုက်ပျိုး ရေးများလည်း အောင်မြင် နေ ကြောင်း တို့ကို ပြောပြသည်။

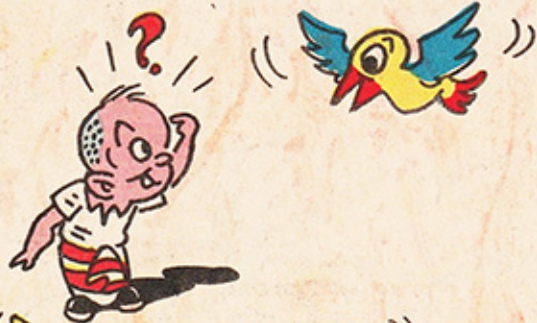
ထိုနောက် အစိုးရ စံပြ သကြား စက်နှင့်သစ်လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောပြ ဆွေးနွေးသည်။ သစ် လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောပြရင်း ဆင်များ အရေးပါ အသုံး ဝင် ကြောင်း စကားစပ်မိကြသည်။ မြစ်ကြီးနား၊ ဗန်းမော်၊ ကသာ ခရိုင် သစ်တောများ၌ ဆင်ရိုင်း များ ဖမ်းပုံကို အဖွဲ့ဝင်များက တယောက် တခွန်း ဝင်မေးကြ သည်။ ဆရာ ဦးလှဖေနှင့် ဦး ဟုတ်ကြည်တို့က စိတ်ရှည်လက် ရှည် ပြောပြသဖြင့် အတာ တ ယောက် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေ လေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် အတာတို့ ဗန်းမော်မြို့မှ ထွက် ခွာ ခဲ့ကြသည်။ ဗန်းမော်မြို့ သည် အောက် မြန်မာနိုင်ငံမှ သင်္ဘောများ ဆန် တက်ရာ နောက်ဆုံးမြို့ ဖြစ်သည်။ မန္တ လေးမှ ၂၅ မိုင် ဝေးသည်။ မန္တလေးနှင့် ဗန်းမော် သွားလှန် ရန် ပရသဖ သင်္ဘော ရုတ် ခြားရှိသည်။ အတာတို့ လိုက်ဖွဲ့ လာသည့် သင်္ဘော၏ အမည်မှာ “ပတ္တမြား” ဖြစ်လေသည်။

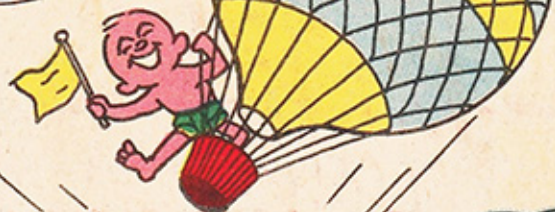
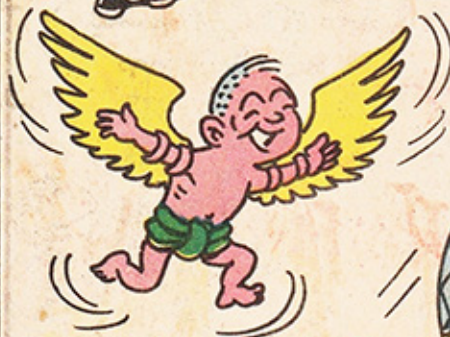
(ဆက်ရန်)

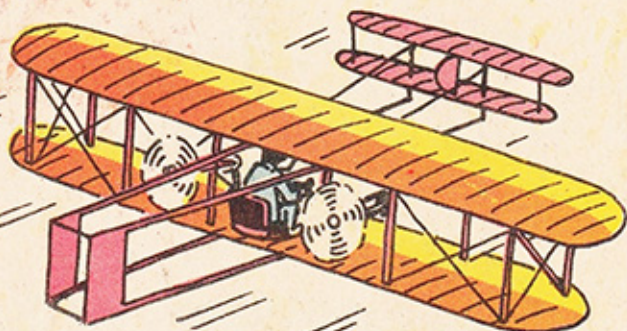
ငှက်ဖွင့်ပျံဖြင့် ထွင်ကြံဆ

ရှေးအခါက လူတို့သည် ငှက်များ
ကို အားကျသဖြင့် လေပေါ်တွင် ပျံသန်း
နိုင်ရန် တဆင့်ပြီး တဆင့် ကြံဆတီထွင်
လာခဲ့ကြရာ -

စက်မဲ့လေယာဉ်

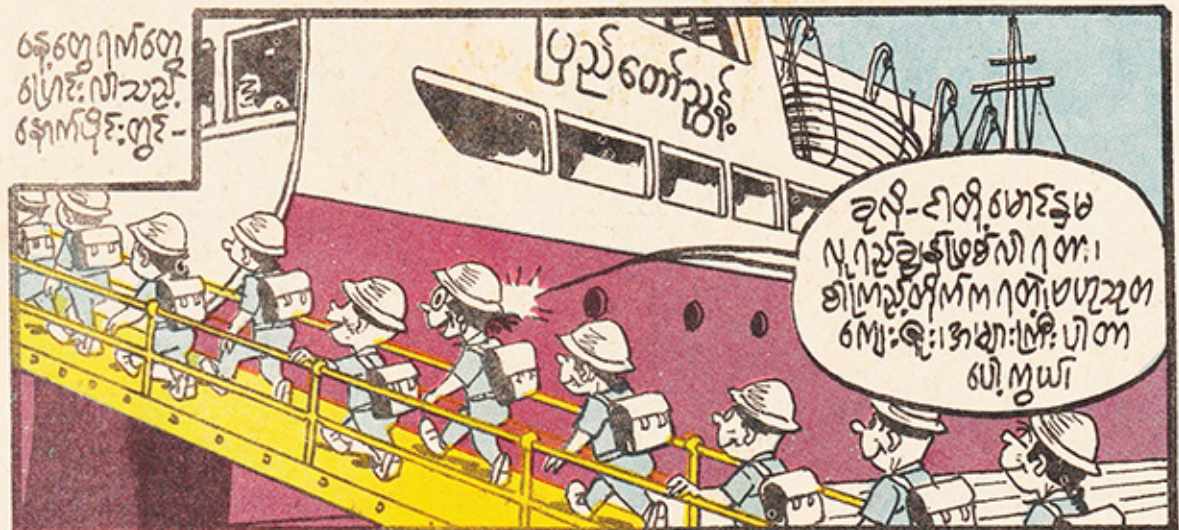
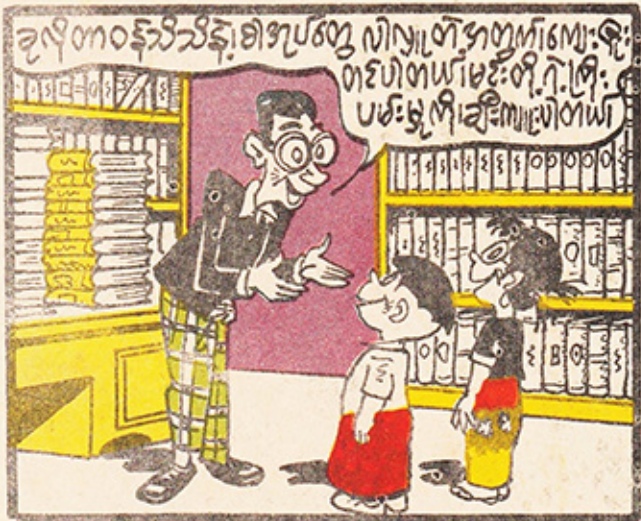

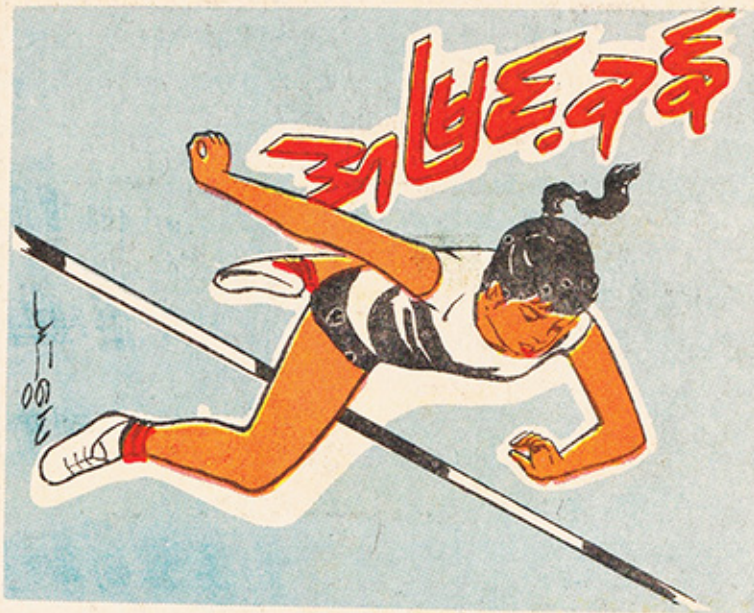
၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ရိုက်
ညီနောင်တို့သည် စက်တပ် လေ
ယာဉ်ပျံကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်
နိုင်ကြသည်။

ထိုမှ လေယာဉ်ပျံ အမျိုးမျိုး စက်အမျိုးမျိုး
ကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာအောင် လူ
တို့သည် ဆက်လက်၍ ကြိုးစား လာခဲ့ကြရာ အ
တောင် နှစ်ထပ်လေယာဉ်ပျံမှ အတောင် တထပ်
လေယာဉ်ပျံ၊ ပန်ကာတပ် လေယာဉ်ပျံမှ ဂျက်
လေယာဉ်ပျံတို့အထိ တိုးတက်လာပြီး ယခုအခါ
အသံထက် လျင်မြန်သော ဆူပါဆွန်းနစ် လေ
ယာဉ်ပျံပင် ပေါ်ပေါက်၍ နေလေပြီ။

ရှေးအခါကပင် လူတို့သည် အတားအဆီးများကို ခုန်ကျော် ခဲ့ကြသည်။ ခုန်ကျော်သူ၏ စွမ်းအားနှင့် အလေ့အကျင့်ကို လိုက်၍ အချို့မှာ သာမန်မျှသာ ခုန်နိုင်သည်။ အချို့မှာ အခြား သူများထက် ပို၍ မြင့်အောင် ခုန်နိုင်ကြသည်။

အမြင့်ခုန်ခြင်းသည် နောင် သော် ယှဉ်ပြိုင်ရသော အား ကစား ပြိုင်ပွဲတရပ် ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ကမ္ဘာ့အိုလံပစ် အား ကစားပွဲများတွင် ၁၈၉၆ ခုနှစ် မှစ၍ အမျိုးသားများအတွက် အမြင့်ခုန်ခြင်းကို ထည့်သွင်းခဲ့ သည်။ အမျိုးသမီးများ အ တွက် အမြင့်ခုန်ပြိုင်ပွဲကို ၁၉၂၈ ခုနှစ် အိုလံပစ် အားကစားပြိုင် ပွဲများတွင် စတင် ထည့်သွင်းခဲ့ သည်။

အမြင့်ခုန်ခြင်းတွင် ခုန်ရ

သောတန်းကို တိုင်နှစ်တိုင် အ ကြား၌ အနိမ့်အမြင့် သတ်မှတ် ချက်အလိုက် တင်၍ထားသည်။ အမြင့်ခုန်သူသည် ခြေထောက် ကို အားပြု၍ခုန်ရသဖြင့် အဝေး မှ ပြေးပြီး အရှိန် ယူရသည်။ ကမ္ဘာကျော် အမြင့်ခုန်သမား များသည် ပေ ၄၀ ခန့် ပြေးပြီး အရှိန်ယူ ခုန်လေ့ရှိကြသည်။

အမြင့်ခုန်ပြိုင်ပွဲတွင် အမျိုး သားများအတွက် ကမ္ဘာ့ စံချိန် မှာ ၇ ပေနှင့် ၅ နှစ် လက်မဖြစ် သည်။ ထိုအမြင့်စံချိန်ကို တင် ခဲ့သူမှာ ဆိုဗီယက် ယူနိုက်တက် ဘရူးမဲ ဆိုသူဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများ အတွက် ကမ္ဘာ့စံချိန်မှာ ၆ ပေနှင့် ၃ နှစ် လက်မ ဖြစ်သည်။ ထိုအမြင့်ကို ခုန်ခဲ့သူမှာ ရု မေး နိုး ယား မှ ဘာလပ်စ် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ အမျိုးသား

အမြင့်ခုန်စံချိန်မှာ ခင်မောင်၏ ၆ ပေနှင့် ၃ နှစ် လက်မဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ ထဲမှ မြင့်မြင့် အေးသည် ၅ ပေနှင့် ၀ နှစ် လက်မ စံချိန်ကို တင်ထားသည်။

အမြင့်ခုန်နည်းမှာ လေးမျိုး ခန့် ရှိသည်။ ပထမ နည်းတွင် ခုန်သူသည် ထိုင်လျက် အနေ အထားဖြင့် တန်းကို ခုန်ကျော် သည်။ ဒုတိယနည်းတွင် တန်း ပေါ်၌ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကိုလှဲချ ပေး၍ ခုန်ကျော်သည်။ တတိ ယနည်းတွင် ခုန်သူသည် တန်း ပေါ်၌ ကိုယ်ကို အလျားလိုက် လှဲချ၍ ခုန်ကျော်သည်။ စတုတ္ထ နည်း၌ ခုန်သူသည် တန်းပေါ် တွင် မှောက်လျက် အနေ အ ထားဖြင့် ခုန်ကျော်သည်။ ယခု အခါ စတုတ္ထနည်းမှာ ခေတ် အစားဆုံးဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက် ယူနိုက်တက် အမြင့်ခုန် တံခွန်စိုက် ဘရူးမဲသည် ဤနည်းဖြင့် ခုန်ခဲ့ သည်။ ယခုခေတ်တွင် ခုန်စံပေ ကျော်အမြင့်ကို ခုန်နိုင်သူတိုင်း ပင် ဤနည်းကို အသုံး ပြုခဲ့ကြ လေသည်။

အမြင့်ခုန် သမားများသည် ခြေတန် ရှည်သူများ ဖြစ်ပါက အခုန်ကောင်းတတ်သည်။ အ ရပ်ရှည်ခြင်း၊ ခြေတန်ရှည်ခြင်း အပြင် ခုန်အားရှိဖို့လည်း လို သည်။

အမြင့်ခုန်သမား တဦး အ ဖြစ် တူးချွန်လိုလျှင် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ခြင်းကို မမေ့အပ်ပေ။

ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရန်
အလွန်ဂရုစိုက်ရမည်

ကိုးလပတ်စာမေးပွဲ ပြီးဆုံး သွားသည်နှင့် ရဲစိုးဝင်းတို့ လူ သိုက်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြ ၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ပတ်လောက် ကြာလျှင် ပေတိုးမှာ အတန်း ထဲ၌ အလွန်ကြီးမားသော ဒုက္ခ နှင့် ရင်ဆိုင် လာရလေသည်။ အကြောင်းမှာ စာမေးပွဲဖြေစဉ် ကပထဝီဘာသာနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာမက ပေတိုးနှင့် ညိုကြီးကို ခေါ်မေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ပေတိုး ဒီမြေပုံကို မင်းဆွဲ တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“မညာနဲ့နော်၊ ညိုကြီးက စာမေးပွဲ ဖြေတုန်းက သူ့မြေပုံ စာရွက် ပျောက်သွားတယ်လို့ ဆရာမကို လာတိုင်ထားတယ်”

“ညိုကြီး - ဟောဒီ မြေပုံ ဟာ မင်းဆွဲတာ အမှန်ဘဲလား”

“ကျနော်ဆွဲတာ အစစ်ဘဲ၊ ဘယ်လို သူ့ဆီ ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“ကဲ - ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပိုင်ရှင်ရွေးမယ်”

ဆရာမသည် ပေတိုးနှင့် ညို

ကြီးတို့အား ကျောက်သင်ပုန်း ပေါ်၌ မြန်မာပြည်မြေပုံကို တ လှည့်စီ ရေးဆွဲစေသည်။

“တတန်းလုံး မှန်မှန်ပြော ကြစမ်း၊ ဒီမြေပုံနှစ်ပုံမှာ ဘယ် ဟာက အဖြေလွှာထဲက မြေပုံနဲ့ ပိုတူသလဲကွဲ့”

“ညိုကြီးပုံက ပိုတူပါတယ်” ပေတိုးမှာ အလွန်ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလေ၏။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ပေတိုး၊ ညိုကြီးမြေပုံကို မင်း ခိုးပြီးလာ တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် - ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ - ဆ - ဆရာမ”

ပေတိုးမှာ ငြင်းကွယ်၍ မရ တော့ချေ။ မျက်ရည်များ ပါး ပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေ၏။

“ဆရာမ-မရိုက်ရသေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ငိုနေရလဲ ပေတိုး။ မင်း ကို ဆရာမ ရိုက်တဲ့အပြစ်ဒဏ် မျိုး မပေးပါဘူး။ မင်း အခုရ ထားတဲ့ ပထဝီအမှတ်ထဲက မြေ ပုံဆွဲတဲ့ အမှတ်တွေကို နုတ်ပြီး ညိုကြီးအမှတ်ထဲ ပေါင်းထဲပေး ရမှာဘဲ၊ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက် ပြားလို့ ဆယ်မှတ် ထပ်နုတ်ပြီး

အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်။ ကဲ - တ တန်းလုံး မှတ်ထားကြ။ နောက် ကို ပေတိုးလို မြေပုံသုခိုးမိယင် စာမေးပွဲကျပြီသာ မှတ်တော့”

ပေတိုးမှာ ကျောင်းလွတ် လျှင် မိုးပြုတို့နှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်မလိုက်တော့ချေ။ အလွန် ရှက် နေ သ ဖြင့် ပန်း ဆိုး တန်း ကမ်းနားဖက်သို့ လျှောက် ခဲ့ လေသည်။ ဆိပ်ကမ်း ဘောတန် တားပေါ်ရောက်လျှင် မြစ်ထဲမှ သင်္ဘောကြီးများကို ကြည့်နေ လေ၏။ အလုပ်သမားကြီးများ မှာ ကုန်ပစ္စည်းများကို ကရိန်း ဖြင့် တင်လိုက် ချလိုက်နှင့် ဆူညံ စွာ အလုပ်လုပ်နေကြ၏။

“မြေပဲဆားလှော် ကျွတ် ကျွတ်လေး”

“မြေပဲတထုပ် ရောင်းကွာ” ပေတိုးမှာ သူနှင့်ရှယ်တူ မြေ ပဲသည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“မင်း တယောက်ထဲလား ကွ”

“အေး-ငါတယောက်ထဲဘဲ”

“မင်းနံ့မယ်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ပေတိုး”

“ငါ့နံ့မယ်က ချစ် တီး လို့ ခေါ်တယ်”

“ကျောင်းမနေဘူးလားကွ”

“ငါ သုံးတန်းရောက်ပြီ၊ ဒို့က ညနေပိုင်းမှ တက်ရတာ၊ မနက် ပိုင်း မြေပဲ ရောင်းရသေးတယ်”

“မင်း လိုက် မ လား ကွ၊ မောင်ပေါက်တို့ အောင်ကြည့် တို့ဆီ သွားရအောင်”

ပေတိုးမှာ ဘောတန်တား

အောက်သို့ ဆင်း၍ လိုက်လာ
လေသည်။ မောင်ပေါက်တို့မှာ
သံဘောင်ပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ရင်း
ပလာစာအုပ်ထဲ၌ ဂဏန်းတွက်
နေကြ၏။

“သူတို့ကော ဈေးမရောင်း
ဘူးလား”

“ငါ့လိုဘဲမြေပဲရောင်းတယ်။
မောင် ပေါက် က ည ကျ ယင်
ဟော် တယ် ကို အ ရက် လာ
သောက်တဲ့ သူဌေးတွေရဲ့ ကား
တွေကိုလဲ စောင့်ပေးရတယ်ကွ။
စောင့်ခ ပိုက်ဆံရတယ်”

ချစ်တီးက ပေတီးကို သူ
သူငယ်ချင်းများနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးလိုက်၏။ ပေတီးမှာ ဝင်ထိုင်
ရင်း သူတို့၏ စွန့်စားခန်းများကို
နားထောင်လေ၏။

မောင်ပေါက်က တခါတုန်း
ကအလုပ်သမားကြီးတယောက်
ရေထဲသို့ ခြေချော်ကျသွားရာ
သမ္ဗန်နှင့် လိုက်ပြီး ဆယ်ရပုံကို
ပြောပြသည်။ အောင်ကြည်က
အရူးမကြီးတယောက် ထမင်း
ချိုင့်ပျောက်၍ လာသမျှ လူ
အားလုံးကို ဆဲဆိုနေရာ ခွေးချီ
သွားသော ထမင်းချိုင့်ကို ရှာ
ပေးလိုက်မှ အဆဲရပ်သွားပုံကို
ပြောပြသည်။

“အေးကွာ - မင်းတို့နဲ့နေရ
တာ သိတ်ပျော်တာဘဲ။ ငါ
အိမ်ပြန်အုံးမယ်”

ပေတီးမှာ ချစ်တီးကိုခေါ်
ရင်း လမ်းမပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။

“ငါလဲ ကျောင်းသွားတော့
မယ်”

ချစ်တီးမှာ လက် သုတ်
ရောင်းနေသော သူ့အမေကြီးကို
မြေပဲတောင်း ပေးရင်း လွယ်
အိတ်လွယ်ကာ ပေတီးနှင့်အတူ
လိုက်လာ၏။

“မင်းမြေပဲ ညကော ရောင်း
လား”

“ညဆယ်နာရီအထိ ရောင်း
ရတယ်။ မနက်အစောကြီးထပြီး
အမေကြီးအတွက် သင်္ဘောသီး
ခြစ်ပေးရတယ်။ ကျောင်းမသွား
ခင်လဲ မြေပဲ ရောင်းပေးရသေး
တယ်”

“မင်းအဖေက ပိုက်ဆံမရှာ
ဘူးလားကွ”

“ငါ့အဖေ ဟိုသင်္ဘောကြီး
မျိုးအပေါ်က ဆန်အိတ်ထမ်း
ရင်း ရေထဲလိမ့်ကျပြီး သေသွား
တယ်ကွာ”

“မင်း ဘယ်မှာစာကြည့်လဲ”

“ဘောတန်တား အောက်
မှာ ကြည့်ရတာဘဲကွာ”

“မင်းတို့ဟာ ပိုက်ဆံလဲရ
တယ်။ စာလဲသိပ်ကြိုးစားတာဘဲ
ကွာ။ သတ္တိလဲ ရှိတယ်။ မင်းတို့
ဟာ လူစွမ်းကောင်းတွေဘဲ”

ပေတီးမှာ ဘောတန်တား
အောက်တွင် စာ ကြည့် နေ ကြ
သော မောင်ပေါက်တို့ကို အား
ကျလာပြီး စာမေးပွဲ၌ ကောင်း
စွာ ဖြေဆိုနိုင်ရန် သူလည်း စာ
ကြိုးစားတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်
ချလိုက်လေတော့၏။

တက္ကသိုလ် မောင်အောင်ဆွေ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
“ပေတီး” စာမူမှ

မဟုတ်မခံ

ကျီးကန်းလို မျိုးချစ်စိတ်
ပရွက်ဆိတ်ရဲ့ မာန်။

မွေးကြာတို့ရန်
မဟုတ်မခံ

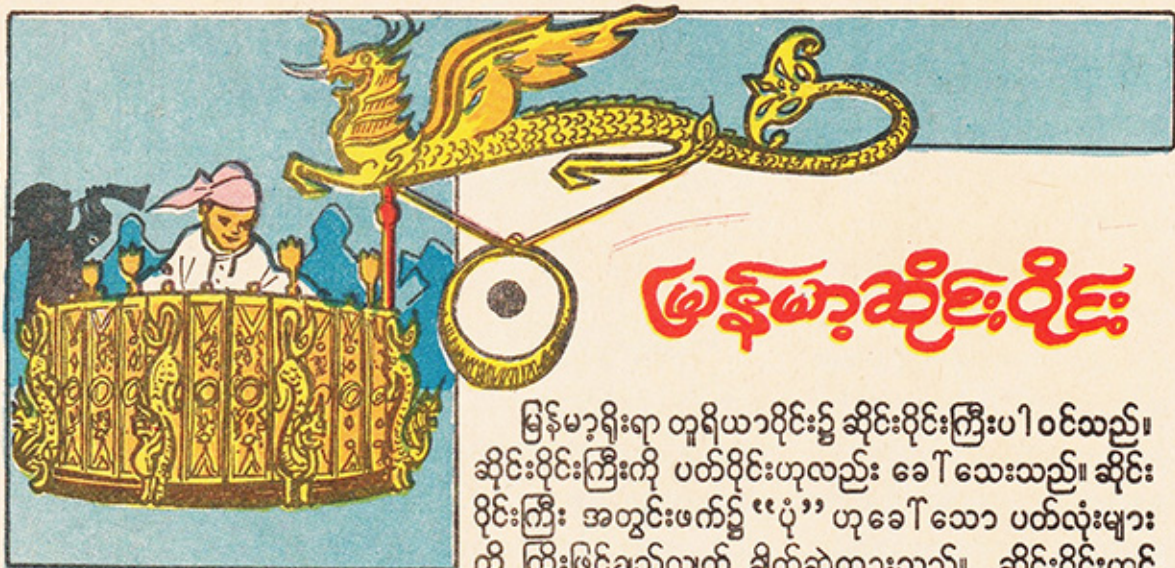
စိတ်ထန် ပြောပေး။

ပင့်ကူလို ကြိုးစားလို

မျိုးသားစိတ်မွေး။ ။

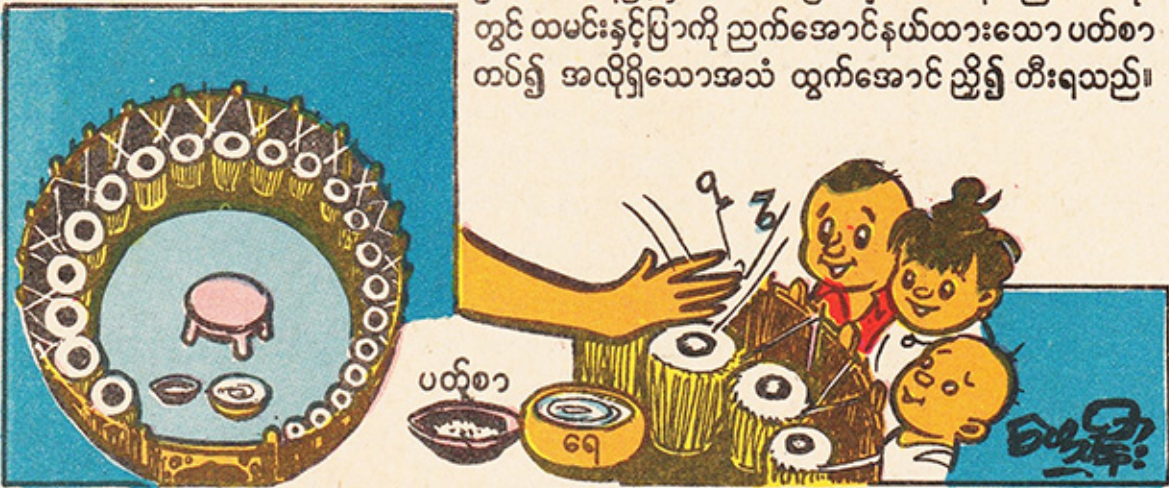
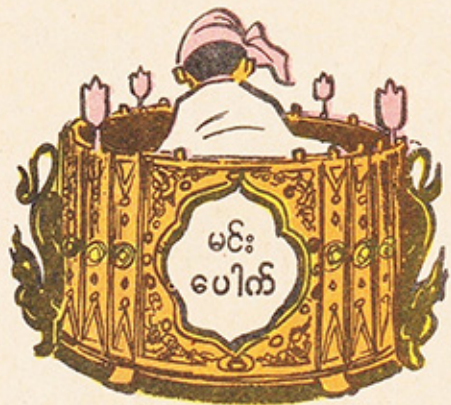
မောင်သက်ကြွ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသား စာပေဆုရ
“ရွက်သစ်နုချိန်” စာမူမှ

ဖန်ဖာဆိပ်ငြိမ်း

မြန်မာ့ရိုးရာ တူရိယာပိုင်း၌ ဆိုင်းပိုင်းကြီးပါဝင်သည်။ ဆိုင်းပိုင်းကြီးကို ပတ်ပိုင်းဟုလည်း ခေါ်သေးသည်။ ဆိုင်းပိုင်းကြီး အတွင်းဖက်၌ “ပုံ” ဟုခေါ်သော ပတ်လုံးများကို ကြိုးဖြင့်ချည်လျက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဆိုင်းပိုင်းတွင် ပတ်လုံးပေါင်း ၁၉ လုံးမှ ၂၁ လုံးထိပါဝင်လေ့ရှိသည်။ ဆိုင်းပိုင်း၏ အဝန်းသည် ၁၅ ပေနှင့် ၁၀၂ လက်မခန့်ရှိသည်။ ဆိုင်းပိုင်း၏ အမြင့်သည် မြေထောက်အပါအဝင် ၂ ပေနှင့် ၈ လက်မခန့်ရှိသည်။ ဆိုင်းပိုင်းထိပ်ဖျားဖျားတွင် ဖန်ပြောင်းများ တပ်ဆင်ထားတတ်သည်။ ထိုဖန်ပြောင်းများထဲတွင် မီးထွန်းညှိရသည်။ ဆိုင်းပိုင်းကြီး၏ နောက်ဖက်၌ ဆိုင်းဆရာ ဝင်ထွက်နိုင်ရန် အပေါက်ကြီးပါရှိသည်။ ထိုအပေါက်ကြီးကို “မင်းပေါက်” ဟု ခေါ်သည်။ ပတ်လုံး ပြုလုပ်ရာတွင် ပိတောက်သားဖြင့် ပြုလုပ်၍ နွားသားရေဖြင့် နှစ်ဖက်ပိတ်ပြီး ကျက်ထားရသည်။ ပတ်လုံးတွင် ထမင်းနှင့်ပြာကို ညှက်အောင်နယ်ထားသော ပတ်စာတပ်၍ အလိုရှိသောအသံ ထွက်အောင် ညှိ၍ တီးရသည်။

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ - ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဥဒါ - ပြည်လမ်း၊
 စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၂၂) တွင် ဦးကျော်အံ့က ဖိတ်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

<https://www.facebook.com/shwethwayjournal/>